

Sygn. akt: VII C 1111/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w L. VII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Renata Mierzwicka
Protokolant:	Sekr. sądowy Andrzej Janas

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa D. C.

przeciwko (...) S.A. w W.

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda D. C. kwotę 5.714,35 zł (pięć tysięcy siedemset czternaście złotych 35/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 19.01.2012 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.635,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 317,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt VII C 1111/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 10 czerwca 2013 roku a skierowanym przeciwko (...) S. A. z siedzibą w W. powód D. C. wniósł o zasądzenie od w/w pozwanego kwoty 7.753,44 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty oraz obciążenie strony pozwanej poniesionymi przez powoda kosztami postępowania w sprawie. W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że w dniu 18 grudnia 2011 roku miało miejsce zdarzenie szkodowe, w wyniku którego pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będący własnością powoda D. C. uległ znacznemu zniszczeniu. Pozwany po zawiadomieniu o szkodzie z dnia 18 grudnia 2011 roku potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ustaliła wartość szkody na kwotę 5.306,75 złotych netto, którą to kwotę wypłaciła powodowi. Według zleconego przez powoda kosztorysu wysokość szkody w jego pojeździe szacuje się na kwotę 13.060,19 złotych netto. W ocenie powoda odszkodowanie zostało zaniżone dlatego powód wniósł do strony pozwanej o dopłatę odszkodowania stosownie do realnej kwoty szkody w wysokości 7.753,44 złotych netto. W odpowiedzi na w/w strona pozwana podtrzymała swoje wcześniejsze stanowisko. Dochodzona pozwem kwota to różnica pomiędzy wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem a należnym według oceny prywatnego rzeczoznawcy.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana- (...) S. A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz o wydanie rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu obciążających powoda. W uzasadnieniu tak zaprezentowanego stanowiska pozwana podniosła, że w następstwie zdarzenia szkodowego doszło uszkodzenia samochodu powoda, zaś w toku postępowania likwidacyjnego przeprowadzonego przez stronę pozwaną doszło do pełnej likwidacji szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 2011 roku miało miejsce zdarzenie szkodowe, w wyniku którego pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będący własnością powoda D. C. uległ zniszczeniu.

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej za zdarzenia wywołane Rychem jego pojazdu.

Bezsporne

W następstwie przedmiotowego zdarzenia w pojeździe powoda doszło do uszkodzenia: a) części uszkodzone wymagające wymiany- folia uszczelniająca drzwi przednie lewe, uszczelka dolna drzwi przednich lewych, listwa boczna drzwi przednich lewych, listwa boczna słupka „B” lewego, zestaw kleju szyby ściany środkowej lewej, listwa boczna ściany środkowej lewej, ściana boczna środkowa lewa, ściana lewa tylna, ściana lewa tylna, nadkole tylne lewe, zestaw kleju szyby ściany tylnej lewej, wykładzina dolna wewnętrzna ściany środkowej lewej; b) części uszkodzone wymagające naprawy- drzwi przednie lewe- naprawa, szkielet drzwi przednich lewych- naprawa, próg wewnętrzny lewy- naprawa, ściana boczna wewnętrzna tylna lewa- naprawa, bok lewy- formatowanie; c) części uszkodzone wymagające lakierowania- ściana boczna środkowa lewa, ściana boczna tylna lewa, drzwi przednie lewe, szkielet drzwi przednich lewych, próg wewnętrzny lewy, ściana wewnętrzna tylna lewa, pokrywa wlewu paliwa.

Dla części uszkodzonych w pojeździe powoda w trakcie szkody z dnia 18 grudnia 2011 roku , które zostały zakwalifikowane do wymiany, nie występują na rynku odpowiadające im zamienniki. Samochód powoda, zgodnie z technologią naprawy, mógł być naprawiony wyłącznie przy użyciu oryginalnych części zamiennych.

Całkowity koszt naprawy samochodu powoda wynosi 11021,10 złotych i odpowiada ona kosztom naprawy netto tego samochodu. Wyczenie kosztów naprawy dokonano w oparciu o kalkulację w eksperckim systemie Audatex według stanu na miesiąc powstania szkody- grudzień 2011 roku. W kalkulacji tej koszty naprawy pojazdu obejmującej wyżej wskazany zakres i kwalifikacje uszkodzeń zostały obliczone przy zastosowaniu cen nowych, oryginalnych części zamiennych i materiałów oraz ustalonych przez producenta norm czasowych operacji naprawczych, lakierniczych, dodatkowych i powiązanych. Koszty naprawy wyczone zostały przy zastosowaniu średnich rynkowych stawek za roboczogodzinę pracy wynoszących odpowiednio 100 zł. netto z 1 rbg dla prac mechaniczno-blacharskich i 100 zł. netto z 1 rbg dla prac lakierniczych, stosowanych w grudniu 2011 roku przez renomowane warsztaty naprawcze na rynku polskim.

dowód:

- opinia biegłego L. S. k. 38-50

W dniu 18 grudnia 2011 roku powód zgłosił pozwanemu szkodę. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana ustaliła wartość szkody na kwotę 5.

dowód:

akta szkodowe

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Istota sporu sprowadzała się do ustalenia wysokości szkody w pojeździe powoda.

Z uwagi na powyższe na wstępie wskazać należy, że istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 kc i nast. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowana w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz.1152). Według art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani - na podstawie przepisów prawa cywilnego - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność tą reguluje również ustawa z dnia 22 maja 2003 r. działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 124, poz. 1151).

Zgodnie z treścią art. 436 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Według zaś art. 361 § 1 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 kc naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Szkoda majątkowa jest to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Z przepisu art. 361 § 2 kc wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody.

W orzecznictwie i w doktrynie przyjęte jest, że za szkodę powstałą w wyniku ruchu pojazdu mechanicznego odpowiadają in solidum posiadacz (kierowca) tego pojazd i ubezpieczyciel, przy czym poszkodowany może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe, niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, Biul. SN 2003, z. 6, poz. 4), przy czym poszkodowanemu należy się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (wyrok SN z dnia 11 grudnia 1997 r., I CKN 385/97, LEX nr 50530).

Bezspornym jest, iż w wyniku kolizji z dnia 18 grudnia 2011 roku uległ uszkodzeniu samochód powoda, zaś podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody jest strona pozwana, którą ze sprawcą szkody łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej oraz to, że powodowi z tego tytułu należy się odszkodowanie. Pozwany wypłacił powodowi tytułem odszkodowania kwotę 5.306,75 złotych netto.

W ocenie Sądu otrzymana przez powoda kwota tytułem odszkodowania nie rekompensuje w pełni doznanej przez niego szkody. Jak to wynika z ustaleń dokonanych przez powołanego w sprawie biegłego sądowy z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów L. S. łączny koszt netto naprawy samochodu powoda przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części wyniesie 11.021,10 złotych. Nadto według opiniującego w sprawie biegłego dla części

uszkodzonych w pojeździe powoda w trakcie szkody z dnia 18 grudnia 2011 roku, które zostały zakwalifikowane do wymiany, nie występują na rynku odpowiadające im zamienniki. Samochód powoda, zgodnie z technologią naprawy, mógł być naprawiony wyłącznie przy użyciu oryginalnych części zamiennych. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzetelna, sporządzona zgodnie z zasadami kosztorysowania napraw pojazdów, stąd brak jest podstaw do jej podważenia. Żadna ze stron nie zakwestionowała zresztą wartości dowodowej przedmiotowej opinii. Sąd podziela także wyrażony przez biegłego pogląd, że z technicznego punktu widzenia właściwą jakością naprawy pozwalającą na optymalne przywrócenie samochodu do stanu poprzedniego gwarantuje jej wykonanie zgodnie z procedurami i technologią naprawy producenta. W ocenie Sądu biegły prawidłowo przyjął do obliczeń ceny nowych, oryginalnych części zamiennych i materiałów, ustalone przez producenta normy czasowe operacji naprawczych, lakierniczych, dodatkowych i powiązanych oraz stawki naprawy za roboczogodzinę w wysokości średnich stawek stosowanych w dacie powstania szkody przez renomowane warsztaty naprawcze na terenie kraju w kwocie 100 złotych dla prac blacharsko-mechanicznych i 100 złotych dla prac lakierniczych. Nie ulega wątpliwości, iż przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (wyrok SN z dnia 5 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981, z. 10, poz. 186). W ocenie Sądu zastosowanie do naprawy samochodu powoda w niniejszej sprawie nowych, oryginalnych części jest uzasadnione. Samochody, które brały udział w wypadku tracą na wartości mimo naprawy, a jako że celem jest pełne wyrównanie szkody w majątku poszkodowanego powoda, stąd jest on uprawniony do wyboru części zamiennych i ich producenta. Wybór oryginalnych części zamiennych w sposób pełniejszy przywraca rzecz do stanu poprzedniego, jako że zastosowanie nieoryginalnych zamienników w większym stopniu obniża wartość rynkową pojazdu po wypadku. Jedynie w przypadku gdyby koszt naprawy samochodu był wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ograniczałoby się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Taka sytuacja jednak w niniejszej sprawie nie wystąpiła. Wskazać przy tym należy, że roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515) oraz czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza tą rzecz naprawić (wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410). Poszkodowany nie musi zatem naprawiać pojazdu, może sprzedać go zachowując wypłacone odszkodowanie, może go naprawić tylko częściowo, dokonać naprawy własnoręcznie bądź użyć do naprawy części używanych lub podróbek.

Mając na względzie powyższe, nie tracąc z pola widzenia, że pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 5.306,75 złotych winien aktualnie wypłacić mu kwotę 5.714,35 złotych netto. Kwota ta to różnica pomiędzy ustaloną przez biegłego wysokością szkody a odszkodowaniem wypłaconym przez stronę pozwaną. W

tych okolicznościach Sąd orzekł jak w sentencji zasądzając kwotę jak wyżej oraz oddalając powództwo jako nieudowodnione.

Powodowi od zasądzonego świadczenia należą się również odsetki ustawowe liczone w sposób wskazany w art. 817 § 1 kc. W jego świetle ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o zdarzeniu. Skoro powód o przedmiotowym zdarzeniu poinformował pozwanego w dniu 18 grudnia 2011 roku pozwany winien do dnia 18 stycznia 2012 roku wypłacić odszkodowanie w kwocie j.w. W dniu 19 stycznia 2012 roku, wobec braku spełnienia świadczenia w pełnej wysokości, pozwany pozostaje w opóźnieniu.

Rozstrzygnięcie z pkt III i IV sentencji wyroku znajduje oparcie w art. 100 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c. Powód uległ swojemu żądaniu w 25% (wygrał 75%), zaś pozwany w 75% (wygrał w 25%). Poniesione przez powoda koszty procesu to: opłata od pozwu w wysokości 388 złotych, opłata skarbową za udzielone pełnomocnictwo 17 złotych, zaliczka na wynagrodzenie dla biegłego w wysokości wykorzystanej- 570,57 złotych, kwota 1200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r w sprawie

opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu(Dz.U. z 2002 roku Nr 163, poz. 1349, łącznie 2.175,57 złotych. Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 1217 złotych. Po stosunkowym rozdzieleniu powodowi należne koszty procesu stosownie do stopnia wygrania w sprawie wynoszą 1.635,50 złotych, zaś stronie pozwanej 317 złotych.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.